

Jan DECOENE & Catherine WINDELS

Leven met, ondanks en dankzij kanker

‘Dankbaar voor het leven dat ik nog krijg’

Ilse VAN HALST

In september 2012 kreeg Jan DECOENE, toen 49, te horen dat hij vanwege een ongeneeslijke hersentumor nog zo'n vier maanden te leven had. „Na 25 jaar huwelijk beschouw je sommige zaken als vanzelfsprekend. Plotseling was dat niet langer zo. We waren weer even verliefd als toen”, zegt zijn echtgenote Catherine WINDELS. „Klopt”, beaamt hij. Om meteen liefdevol te gekken: „Het was er wel wat over, hé.”

–U klinkt opmerkelijk positief. Vroeg u zich nooit af: „Waarom ik?”

Jan Decoene • Ik draaide meteen de knop om. Aan het verdicht kon ik niets veranderen, wel aan het leven dat me nog restte. Het goede nieuws was dat ik nog zo'n vijf maanden te leven had om afscheid te nemen. Daar wilde ik het beste van maken. Ik wilde geen energie verspillen aan opstandig worden of treuren. Daar word je slechts verbitterd van. Ik wilde vechten voor kwaliteit, niet voor tijd. Door mijn talrijke bezoeken aan Afrika, dat ik ontdekte via mijn vroegere baan, leerde ik relativeren. Velen denken bij Afrika aan ellende, honger en oorlog, maar voor mij is het kleur en menselijke warmte.

Catherine Windels • Vanuit mijn werk met mensen met een meervoudige beperking besef ik hoe kwetsbaar het leven is en dat het iedereen kan overkomen, maar het is moeilijk om Jan, altijd zo gedreven, nu zo afhankelijk te zien. De vele mooie momenten die we nu nog samen kunnen beleven, neem ik echter mee. Daaruit put ik moed, troost en kracht.

„Ik wil geen tijd verspillen aan pietluttige dingen”

–Vier maanden werden intussen twee jaar. Hoe leef je een leven 'voorbij de deadline'?

Jan • Omdat de chemo geen vat had op de tumor kreeg ik na vier maanden een experimenteel geneesmiddel. Zes weken later bleek de tumor niet gegroeid te zijn. Opnieuw zes weken later evenmin.

Catherine • Anderhalf jaar lang kregen we steeds een perspectief van zes weken. Telkens maakten we een vreugdedansje, maar tegelijk is de voortdurende onzekerheid ontzettend moeilijk om dragen.

Jan • Catherine is te ongerust. Ze vraagt voortdurend hoe het met me gaat. (lacht)

Ik ga haar bonnetjes geven. Per dag mag ze er drie gebruiken, niet meer.

Catherine • Op een bepaald moment moet je de draad van je leven weer opvatten. Je kunt niet blijven afscheid nemen van elkaar. Je kunt niet steeds een verjaardag voor het laatst samen vieren.

Jan • Het leven gaat voort. Catherine put veel energie uit haar werk. De kinderen hadden indertijd examens. Ze konden het zich gewoon niet veroorloven om zoals Catherine even wat gas terug te nemen om meer thuis te zijn.

–In april werd een nieuwe tumor vastgesteld. Wat nu?

Catherine • Jan krijgt opnieuw een experimentele behandeling, maar er is nog geen evenwicht in de medicijncocktail. De onzekerheid blijft, maar we blijven vertrouwen putten uit ons geloof. Dat is de onderstroom van ons leven.

Jan • Ik ben niet bang om te sterven. Sterven is tuimelen in Gods hand. De gebeden van anderen geven ons energie. Zo veel vrienden branden een kaarsje voor ons. Zo veel mensen dragen ons. Ik weet niet hoe het werkt, maar ik geloof in de kracht van het gebed.

–Als voorzitter van het parochieteam en bezieler van DriekART vzw was u een geëngageerd man. Nu bent u aan huis gekluisterd. Hoe gaat u daarmee om?

Jan • Ik ben inderdaad niet langer mobiel, ik kan niet meer werken, niet meer tennissen, enzovoorts. Toch mag ik niet klagen. Ik ben er nog. Ik heb geen pijn. Ik kan nog praten. Het is niet omdat ik sterf, dat ik niets meer kan doen.

Ik schreef mijn gedachten neer in *Leven voorbij de deadline*, voor Catherine en onze kinderen, zodat ze zouden weten hoe ik alles beleefde. De winst schenken we aan vrijwilligerswerkingen in de buurt en in Afrika. Zo kunnen we onze waardering voor vrijwilligers tonen. Dat geeft me veel voldoening. Zo heeft mijn ziekte zin.

Werken, sporten, getuigen over Afrika.

Jan DECOENE uit Torhout was een bezige bij. Door een hersentumor is hij dat nu niet meer, maar schrijven over zijn ziekte doet hij nog wel. „Onze living is een kletscafé geworden. Mensen komen een boekje kopen en doen hun verhaal. Dat doet hen deugd. Zo heeft mijn ziekte zin.”

Catherine Windels en Jan Decoene thuis in Torhout. © Violet Corbett Brock

Catherine • Samen met zijn vriend richtte Jan in 2007 DriekART vzw op, naar onze wijk Driekoningen en *art*, het Engelse woord voor kunst. Samen organiseerden ze culturele activiteiten om de interactie in en de verbondenheid met de wijk te stimuleren. Toen Jans toestand stabiliseerde, nam hij dat engagement opnieuw op met de hulp van enkele vrienden.

Jan • Natuurlijk vlot het niet meer zoals voorheen, maar ik vind het belangrijk. In onze parochie hebben we nog een rijk parochieleven. Dat wil ik behouden. Daarom wil ik met DriekART werken aan de onderlinge verbondenheid, zodat het wijkgevoel niet verdampt. Samen dingen delen, is ontzettend belangrijk.

–U zegt dat u leeft met, ondanks en dankzij kanker. Kunt u dat verduidelijken?

Jan • Die drie voorzetsels zijn belangrijk. Het is ook meteen de ondertitel van mijn

boek. Ons basisgevoel is er een van dankbaarheid om het leven dat ik nog krijg. We beseffen hoe gelukkig we nog mogen zijn samen. Veel mensen torsen een rugzak vol zorgen. Velen hebben het zwaarder dan ik.

We leven veel te weinig bewust. Het leven raast voorbij. Je denkt dat alles vanzelfsprekend is, maar dat is het niet. Ik weet dat het voor mij morgen gedaan kan zijn. Dat is een voordeel. Ik leef in het nu, veel intenser dan voorheen. We verliezen geen energie meer aan pietluttige dingen. We doen enkel nog wat we graag doen, waar we energie en kracht uit halen, wat ons voldoening schenkt. Dankzij kanker.

Jan Decoene, *Leven voorbij de deadline. Leven met, ondanks en dankzij kanker*, DriekART vzw, Torhout, 2014, 12,50 euro zonder verzendingskosten. Bestellen via www.driekart.be of via 0495 596 717.